

dersom denne endnu blot en eneste Gang nævnedes offentlig som det vestjyske Frihavnsprojekts Fader.

Han havde allerede taget sin Dokumentmappe under Armen og stod ved Døren for at gaa, da han igen vendte sig om mod Per, der var bleven siddende ved Skrivebordet, og sagde:

»Det er sandt . . . Sig mig, er der nogen af din nærmere Familje, der hedder Kirstine Margrete? En Præsteenke her i Byen.«

Det gav et Sæt i Per. Han huskede, at det var hans Moders Fornavne.

»Nej!« sagde han med et næsten maabende Udtryk. »Hvorfor spørger du forresten?«

»Aa,« — svarede Ivan, lidt forlegen, som han gerne blev, naar han en sjelden Gang talte til Per om hans Familjeforhold. »Jeg saae imorges i Berlingske Tidendes Dødsannoncer tilfældigt Navnet Sidenius. Forresten mente jeg jo nok at vide, at du ikke har Paarørende her i Byen. — Naa, farvel altsaa! Vi ser dig vel i Eftermiddag.«

Endnu et Par Minutter efter at Døren havde lukket sig bag Ivan, sad Per bleg i sin Stol uden at have rørt sig. Da han endelig rejste sig for at gaa hen til den elektriske Klokkeknop, mærkede han, at det sortnede for hans Øjne. Men samtidig gik der Tanker gennem hans Hoved af næsten ærgerlig Art. Det manglede blot, at nu ogsaa det skulde ramme ham! Og netop nu! . . . Han var dog virkelig en plaget Mand!